Сергійко і Леся гралися в садку. Повз них стежкою йшла незнайома бабуся. В одній руці вона несла кошик з грушками, другою опиралася на довгу сукувату палицю.

Спіткнулась бабуся об камінець, що лежав на стежці, і мало не впала. Не втримала кошика, випустила з рук, і груші розсипалися.

— От лихо! — скрушно мовила вона.

Відкинула палицею камінець зі стежки і заходилася збирати розсипані груші.

Тільки їй, старенькій, мабуть, важко було нахилятися за ними. Та, видно, ще й недобачала. Мацала, мацала навколо себе по стежці, по траві, поки не знаходила яку грушу.

Сергійко підійшов до бабусі, став показувати, де вони лежать.

— Ось... ось...— тикав пальцем. А коли бабуся й тоді водила руками не там, де він показував, Сергійко сердився: — Та не там! Ось тут...

Бабуся слухняно підбирала.

Прибігла й Леся. Побачила, що вони роблять, метнулася, швиденько визбирала решту груш у фартушок і висипала в кошик.

— Спасибі вам, дітки, що допомогли,— подякувала бабуся.— Нате ж вам за це. Це тобі, дівчинко,— дала Лесі дві здоровенні, підрум'янені з боків груші.— А це тобі, хлопчику,— простягла Сергійкові вже не дві, як сестричці, а чомусь лише одну грушу, хоча також велику й підрум'янену.

Ще раз подякувала їм, попрощалася й рушила далі стежкою.

Раді були Сергійко й Леся. Одразу ж побігли додому розповісти мамі, як вони допомогли старенькій і які гарні груші дала вона їм за те. Мама теж раділа, що діти в неї такі чемні та ввічливі.

— Молодці, молодці! — хвалила.

Раптом вона помітила, що в Лесі дві груші, а в Сергійка тільки одна.

— Мабуть, уже з'їв? — спитала сина.— І я не втерпіла б покуштувати...

— Ні, я не їв,— заперечив Сергійко.— Бабуся так і дала: Лесі дві, а мені одну.

— Чого ж це? — здивувалась мама.

— Не знаю...— і сам дивувався Сергійко.— Може, тому, що Леся дівчина або — що мала.

— Та ні, тут щось не те,— не погодилася мама.— Ану, гарненько розкажіть, як ви допомагали бабусі.

Сергійко й Леся розповіли.

— Отепер мені ясно, чому вона тобі, Сергійку, тільки одну дала,— сказала мама.— А могла б зовсім не давати.

— Чому, мамо? — збентежився Сергійко.

— А ти сам добре подумай,— відповіла докірливо мама.— Тоді й зрозумієш.